Ročník 1949. 765

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 87. Vydána dne 29. prosince 1949. Cena Kčs 2.60.

OBSAH:

(269.—278.) **269.** Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon o národním pojištění. — **270.** Zákon o finančních prokuraturách. — **271.** Zákon o výrobě a distribuci léčiv. — **272.** Zákon o řízení výroby a distribuce v oboru působnosti ministra informací a osvěty. — **273.** Zákon o soustavné elektrisaci venkova. — **274.** Zákon o vybírání náhradních přirážek k přímým daním na berní rok 1950. — **275.** Nařízení o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání. — **276.** Nařízení, kterým se určuje den, jímž se okresní národní výbory ujímají výkonu působnosti ve věcech veřejného vyměřování a mapování. **277.** Nařízení, kterým se vydávají některé předpisy o přístrojích na výrobu acetylenového plynu. — **278.** Nařízení, kterým se upravuje výše některých náhrad podle zákona o náhradách cestovních, stěhovacích a jiných výdajů.

269.

Zákon ze dne 19. prosince 1949, kterým se mění a doplňuje zákon o národním pojištění.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

Zákon ze dne 15. dubna 1948, č. 99 Sb., o národním pojištění, se mění a doplňuje takto:

1. K § 3 se připojuje nový odstavec 5 tohoto znění:

„(5) Ministr práce a sociální péče může nařízením všeobecně stanoviti, že se pro účely národního pojištění určité činnosti posuzují jako zaměstnání v pracovním poměru, a upraviti zároveň odchylně rozsah a podmínky pojištění a způsob jeho provádění; pro jednotlivé skupiny osob může tato opatření činiti ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s příslušnými ústředními úřady správním opatřením."

2. K § 6 se připojuje nový odstavec 3 tohoto znění:

„(3) Ministerstvo práce a sociální péče může upraviti pojištění členů vzorných jednotných zemědělských družstev a vzorných lidových výrobních družstev, zejména pokud jde o počátek účinností nemocenského pojištění, odchylně od předpisů jinak platných."

3. Ustanovení § 36, odst. 1 zní:

„(1) Zaměstnanci pojištěnému podle § 2, odst. 1, písm. a), který je pro nemoc neschopen práce, náleží nemocenské ode dne, kdy již nemá nárok na mzdu (služné, plat, služební požitky), nejpozději od čtyřicátéhotřetího dne pracovní neschopnosti. Nemocenské se poskytuje po dobu pracovní neschopnosti, nejdéle však 365 dnů ode dne jejího vzniku (podpůrčí doba)."

4. Ustanovení § 37, odst. 1 a 2 zní:

„(1) Osobě samostatně výdělečně činné (§ 4), která je pro nemoc neschopna práce, náleží nemocenské od čtyřicátéhotřetího dne neschopnosti po dobu jejího trvání. V prvních 42 dnech pracovní neschopnosti náleží této osobě nemocenské jen, pokud je provoz jejího podniku zastaven. Podpůrčí doba trvá nejdéle 365 dnů, počítajíc ode dne vzniku pracovní neschopnosti.

(2) Spolupracujícímu členu rodiny (§ 5), který je pro nemoc neschopen práce, náleží nemocenské od čtyřicátéhotřetího dne neschopnosti po dobu jejího trvání, nejdéle 365 dnů ode dne vzniku této neschopnosti (podpůrčí doba)."

5. K § 40, jehož dosavadní ustanovení se označují jako odstavec 1, se připojuje nový odstavec 2 tohoto znění:

„(2) Doba pracovní neschopnosti, po kterou pojištěnci nenáleželo nemocenské proto, že měl nárok na mzdu, se při počítání podpůrčí doby podle odstavce 1 posuzuje jako doba, po kterou bylo poskytováno nemocenské. Totéž platí obdobně pro započítávání prvních 42 dní pracovní neschopnosti podle § 37, odst. 1 a 2."

6. Ustanovení § 44, odst. 2 zní:

„(2) Pojištěnka, patřící k některé ze skupin uvedených v § 2, odst. 1, písm. a) až c) nebo v § 2, odst. 2, písm. a), která byla v posledních

dvou letech před porodem pojištěna alespoň 270 dní, má nárok na peněžitou pomoc v mateřství ve výši nemocenského za 18 týdnů, v nichž došlo k porodu, nevykonávala-li v nich práce zakládající povinné pojištění nebo nenáleží-li jí nemocenské. Tato doba se zkracuje o dobu, po kterou má pojištěnka z důvodu mateřství nárok na mzdu (služné, plat, služební požitky). Ustanovení § 36, odst. 4 platí obdobně."

7. K § 55 se připojuje nový odstavec 7 tohoto znění:

„(7) Způsob a podmínky zajištění lékařské služby v závodech upraví ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvem zdravotnictví a po slyšení jednotné odborové organisace; při tom se může odchýliti od ustanovení odstavce 1."

8. Ustanovení § 64, odst. 5 zní:

„(5) Nárok na tento důchod nenáleží, požívá-li manželka (družka) důchodu podle § 62, 63, 65 nebo 66 nebo důchodu z veřejného pensijního zaopatření."

9. Ustanovení § 92, odst. 3 zní:

„(3) Má-li důchodce výdělek a přesahuje-li úhrn důchodu a výdělku po přepočtení na rok 42.000 Kčs, krátí se důchod o polovinu částky, o kterou úhrn převyšuje 42.000 Kčs, nejvýše však o polovinu výdělku. Toto ustanovení neplatí pro úrazové důchody."

10. K § 121, odst. 1 se připojují na konci tato ustanovení:

„Ministerstvo práce a sociální péče může vyhláškou v Úředním listě stanoviti splatnost pojistného buď všeobecně nebo pro některé skupiny plátců pojistného odchylně od předchozích ustanovení, je-li to odůvodněno závazně zavedenou úpravou hospodářských období nebo hospodářskými poměry. V hranicích jednotlivých správních okresů může povoliti podobnou odchylku Ústřední národní pojišťovna v dohodě s příslušnou vrcholnou zájmovou organisací."

11. Ustanovení § 131 a jeho nadpis zní takto:

„§ 131.

Omezení dávek pro neplacení pojistného.

Nebylo-li za pojištěnce uvedené v §§ 4 a 5 zaplaceno pojistné, uhradí se dlužné pojistné s příslušenstvím z důchodu, který napadl plátci pojistného nebo spolupracujícím členům jeho rodiny; je-li však důchodce potřebný, vyplácí se mu z jeho důchodu vždy alespoň 700 Kčs měsíčně."

12. Ustanovení § 137 zní:

„§ 137.

(1) Stát doplňuje úhradovou reservu důchodového pojištění a bezpečnostní fond nemocenského pojištění (§ 203) tak, aby jejich úhrn odpovídal stavu zjištěnému ke dni 31. prosince 1949, čítajíc v to kmenové jmění.

(2) Stav úhradové reservy důchodového pojištění a bezpečnostního fondu nemocenského pojištění podle odstavce 1 určí vláda. Pohledávky Ústřední národní pojišťovny vzniklé z povinnosti státu přispívati na národní (veřejnoprávní) důchodové pojištění nebo z povinnosti poskytovati úhradu podle zákona ze dne 13. prosince 1945, č. 156 Sb., o přídavcích k důchodům z veřejnoprávního sociálního pojištění, a podle zákona ze dne 30. ledna 1947, č. 17 Sb., o uznání nároků získaných u cizozemských nositelů sociálního pojištění, pokud nebudou pojaty do částky určené podle předchozí věty, zanikají."

13. K § 138, odst. 1, se připojuje za ustanovení písm. c) ustanovení písm. d) tohoto znění:

„d) v závodech na dobývání vápence a dolomitu, pokud jsou provozovány národním hornickým podnikem a pokud se dobývání děje po hornicku."

14. Dosavadní ustanovení § 151 se označuje jako odstavec 2 a před něj se vkládá nový odstavec 1 a nový nadpis tohoto znění:

„§ 151.

Zvláštní úpravy v nemocenském pojištění.

(1) Vláda může nařízením stanoviti, že se ustanovení o nemocenském pojištění důchodců vztahují též na poživatele důchodů podle zákona ze dne 18. července 1946, č. 164 Sb., o péči o vojenské a válečné poškozence a oběti války a fašistické persekuce, po případě i na jiné osoby, na něž se vztahuje uvedený zákon, upraviti dávky nemocenského pojištění poskytované těmto osobám a stanoviti sazby pojistného (vyměřovací základ) i způsob jeho placení. Dnem počátku účinnosti nařízení vydaného podle předchozí věty se zrušuje platnost ustanovení §§ 27 až 31 a § 59 zákona č. 164/1946 Sb."

15. K § 175, jehož odstavec 2 se stává odstavcem 3 a odstavec 3 odstavcem 2, se připojuje nový odstavec 4 tohoto znění:

„(4) Některé úkoly národního pojištění mohou vykonávati též příslušné orgány jed-

notné odborové organisace. Které úkoly to jsou, a způsob, jakým se vykonávají, stanoví ministerstvo práce a sociální péče vyhláškou v Úředním listě."

16. Dosavadní ustanovení § 193 se označuje jako odstavec 1 a za něj se připojuje nový odstavec 2 tohoto znění:

„(2) K prohloubení zdravotní péče buďtež zdravotnická zařízení Ústřední národní pojišťovny a zdravotnická zařízení veřejné zdravotní správy zpravidla sdružována v jednotné pracovní celky; zejména se zpravidla sdružují ambulatoria Ústřední národní pojišťovny a ústavy národního zdraví (jejich poradny) ve zdravotnická střediska."

17. Ustanovení § 196, odst. 1 zní:

„(1) Úřad udělující povolení k výkonu lékařské praxe uloží na návrh pojišťovny lékaři, který vykonává samostatně lékařskou praxi v obvodu okresní národní pojišťovny, aby za podmínek § 197 poskytoval v jejím obvodu lékařskou pomoc podle § 195, odst. 1, pokud by neměl lékař proti tomu závažné důvody. Úřad může též určiti druh, místo a rozsah výkonu činnosti lékaře pro pojišťovnu."

18. K § 196 se připojuje nový odstavec 3 tohoto znění:

„(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 platí přiměřeně i pro ostatní osoby zdravotnické služby (§ 197, odst. 5)."

19. Ustanovení § 198 a jeho nadpis zní:

„§ 198.

Poměr pojišťovny k státním léčebným a ošetřovacím ústavům.

(1) Státní léčebné a ošetřovací ústavy, v nichž se poskytuje ošetřování podle § 28, přijmou na písemný poukaz pojišťovny nebo jejího lékaře do ošetřování osoby, které na ně mají nárok, a poskytnou jim je po dobu, po kterou toho vyžaduje jejich zdravotní stav. Poukazu není třeba, jde-li o onemocnění nakažlivou nemocí ve smyslu platných předpisů o potírání přenosných nemocí nebo předpisů o ochranných opatřeních proti tuberkulose nebo jde-li o ohrožení života.

(2) Státní odborné léčebné a ošetřovací ústavy, ve kterých se poskytuje zvláštní léčebná péče podle § 29, jsou povinny převzíti do této péče osoby, jimž byla tato péče výměrem pojišťovny povolena.

(3) Ustanovení § 12 zákona ze dne 19. července 1948, č. 185 Sb., o zestátnění léčebných a ošetřovacích ústavů a o organisaci státní ústavní léčebné péče zůstává nedotčeno.

(4) Státní léčebné a ošetřovací ústavy jsou povinny do 3 dnů ohlásiti pojišťovně přijetí i propuštění ošetřované osoby.

(5) Státní léčebné a ošetřovací ústavy jsou povinny poskytovati pojištěncům a rodinným příslušníkům též ambulantní ošetřování za podmínek stanovených ministerstvem zdravotnictví v dohodě s ministerstvem práce a sociální péče a po slyšení Ústřední národní pojišťovny.

(6) Ústřední národní pojišťovna nenahrazuje státu náklady spojené s ošetřováním osob podle odstavců 1, 2 a 5.

(7) Státní léčebné a ošetřovací ústavy nesmějí požadovati a vymáhati ošetřovací výlohy nebo jakékoliv příplatky k nim na osobách ošetřovaných podle předchozích ustanovení, ani na osobách, které mají vůči nim vyživovací povinnost, ani na pozůstalých; právní jednání odporující tomuto ustanovení jsou neplatná."

20. Ustanovení § 199 a jeho nadpis zní:

„§ 199.

Poměr pojišťovny k státním lázním.

(1) Ustanovení § 198, odst. 2 platí obdobně pro poskytování zvláštní léčebné péče ve státních lázních.

(2) Výlohy zvláštní léčebné péče, která byla poskytnuta pojištěncům a rodinným příslušníkům podle odstavce 1 ve státních lázních, hradí pojišťovna podle sazeb stanovených ministerstvem zdravotnictví v dohodě se státním úřadem plánovacím po slyšení Ústřední národní pojišťovny. Na návrh Ústřední národní pojišťovny může ministerstvo práce a sociální péče v dohodě s ministerstvy zdravotnictví a financí stanoviti jiný způsob úhrady, zejména úhrnkovou částkou."

21. Ustanovení § 202 se zrušuje.

22. Ustanovení § 210, odst. 1 se zrušuje a ostatní odstavce se podle toho přečíslují.

23. Ustanovení § 248, odst. 2 se zrušuje a ostatní odstavce se podle toho přečíslují.

24. Ustanovení § 272 zní:

„(1) Do doby, než nabudou účinnosti ustanovení tohoto zákona o nemocenském pojištění osob uvedených v § 2, odst. 1, písm. b) a c), poskytují se těmto osobám, pokud jsou činny v zemědělském nebo lesním podniku, a jejich rodinným příslušníkům při pracovním úrazu v těchto podnicích věcné dávky nemocenského pojištění podle §§ 27, 28 a 34. Ústřední ná-

rodní pojišťovna může přiznati těmto osobám, pokud se na ně nevztahuje ustanovení § 76, odst. 1 zákona, v případech hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti též odškodnění za pracovní úrazy podle §§ 77 až 88 zákona.

(2) Na úhradu dávek uvedených v odstavci 1 platí se přirážka k pojistnému ve výši, kterou určí ministerstvo práce a sociální péče vyhláškou v Úředním listě."

25. Ustanovení § 279, odst. 2 zní:

„(2) Ustanovení o důchodovém pojištění nabývají účinnosti dnem 1. října 1948. Ustanovení o nemocenském pojištění osob uvedených v § 2, odst. 1, písm. a), d) a e) nabývají účinnosti dnem 1. října 1948. Ustanovení o nemocenském pojištění osob uvedených v § 2, odst. 1, písm. b) a c) nabudou účinnosti dnem, který určí vláda nařízením; při tom může vláda stanoviti tuto účinnost postupně pro různé skupiny těchto pojištěnců a upraviti v podrobnostech způsob pojištění a rozsah i podmínky pro nárok na dávky, jakož i výši pojistného odchylně od ustanovení tohoto zákona."

Čl. II.

Zákon ze dne 23. března 1949, č. 90 Sb., o rodinných přídavcích, se mění a doplňuje takto:

1. Ustanovení §§ 14 a 15 zní:

„§ 14.

(1) Nositelem práv a závazků podle tohoto zákona je Ústřední národní pojišťovna. Ústřední národní pojišťovna spravuje věci rodinných přídavků a účtuje příjmy a výdaje s nimi souvisící za účasti zvláštní odborné komise, a to odděleně od ostatních věcí náležejících do oboru její působnosti.

(2) Vztah odborné komise k ostatním orgánům Ústřední národní pojišťovny a podrobnosti o její působnosti stanoví vláda nařízením.

(3) Pokud tento zákon nebo vládní nařízení vydané podle odstavce 2 nestanoví jinak, platí o působnosti Ústřední národní pojišťovny ve věcech upravených tímto zákonem příslušné předpisy o národním pojištění.

§ 15.

Práva a závazky Fondu rodinných přídavků přecházejí na Ústřední národní pojišťovnu."

2. Ustanovení § 19, odst. 2 se zrušuje.

3. Kde se mluví o Fondu rodinných přídavků, rozumí se tím nadále Ústřední národní pojišťovna.

Čl. III.

(1) Ustanovení čl. I, č. 1 nabývá účinnosti dnem 1. října 1948. Opatření dosud učiněná ve věcech, na něž se uvedené ustanovení vztahuje, se považují za učiněná po právu.

(2) Ustanovení čl. I, která se týkají nemocenského pojištění osob samostatně výdělečně činných a spolupracujících členů rodiny, nabudou účinnosti dnem, který určí vláda nařízením podle čl. I, č. 25.

Čl. IV.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1950, pokud z jeho jednotlivých ustanovení nevyplývá jiný počátek účinnosti; provede jej ministr práce a sociální péče v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
Dr. John v. r.
Zápotocký v. r.
Erban v. r.

270.

Zákon ze dne 19. prosince 1949 o finančních prokuraturách.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Úkoly finančních prokuratur.

(1) Finanční prokuratury jsou povolány, aby před soudy a jinými veřejnými orgány zastupovaly stát, svazky lidové správy a ony právní podměty, na jejichž zastupování je veřejný zájem; dále jsou povolány zastupovat veřejný zájem v případech, v nichž o takové zastoupení není postaráno jinak. V těchto mezích podávají finanční prokuratury na žádost právní posudky.

(2) Při vší své činnosti jsou finanční prokuratury povinny přispívat k zachování a upevnění právního řádu lidové demokracie.

§ 2.

Sídlo a obvod.

(1) Finanční prokuratury se zřizují v sídlech krajských soudů.

(2) Obvod finanční prokuratury se shoduje s obvodem krajského soudu, v jehož sídle je zřízena.

(3) Ministr spravedlnosti může odchylkou od ustanovení předchozích odstavců nařízením stanovit, že některá finanční prokuratura je zřízena pro obvod dvou nebo více krajských soudů.

§ 3.

Začlenění a dozor.

Finanční prokuratury náležejí do oboru působnosti ministerstva spravedlnosti. S hlediska veřejného a hospodářského zájmu vykonává ministr spravedlnosti dozor spolu s ministrem financí.

§ 4.

Složení.

(1) Finanční prokuratura se skládá z finančního prokurátora, po případě jeho náměstka, a potřebného počtu zaměstnanců s odbornou způsobilostí. Správu osobních věcí těchto zaměstnanců a účetní službu pro finanční prokuraturu obstarává ministerstvo spravedlnosti; tuto působnost může vláda nařízením přenést na předsedy krajských soudů.

(2) Kancelářské práce u finanční prokuratury vykonává potřebný počet zaměstnanců přikázaných jí předsedou krajského soudu, v jehož sídle je zřízena, po dohodě s finančním prokurátorem.

§ 5.

Právní postavení.

(1) Finanční prokuratura se nemusí vykázat plnou mocí ani tehdy, je-li podle obecných předpisů k některému úkonu třeba zvláštní plné moci; jinak jí přísluší v řízení před soudy a jinými veřejnými orgány práva advokáta.

(2) Finanční prokuratura může jednat před kterýmkoliv soudem nebo jiným veřejným orgánem; může se též dát zastupovat jiným způsobilým zmocněncem.

(3) Podrobné předpisy o působnosti finančních prokuratur a o jejich poměru k zastupovaným právním podmětům vydá vláda nařízením.

Ustanovení přechodná a závěrečná.

§ 6.

(1) Dosavadní finanční prokuratury v Praze, Brně a v Bratislavě se přeměňují na finanční prokuratury podle tohoto zákona.

(2) Zaměstnanci dosavadních finančních prokuratur přecházejí dnem počátku účinnosti tohoto zákona do oboru ministerstva spravedlnosti.

§ 7.

Zrušují se všechny předpisy, které odporují ustanovením tohoto zákona, zejména:

1. zákon ze dne 8. června 1933, č. 97 Sb., o finančních prokuraturách;

2. vládní nařízení ze dne 2. dubna 1936, č. 82 Sb., kterým se vydává služební instrukce pro finanční prokuratury.

§ 8.

Účinnost a provedení.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. února 1950; provede jej ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
Dr. John v. r.
Zápotocký v. r.
Dr. **Čepička** v. r.

271.

Zákon ze dne 19. prosince 1949 o výrobě a distribuci léčiv.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část I.

Základní ustanovení o výrobě a distribuci léčiv.

§ 1.

Aby se zajistilo právo lidu na ochranu zdraví a úspěšná léčebná péče hodnotnými léčivy, řídí se výroba, dovoz, vývoz a distribuce léčiv plánem, který tvoří součást celostátního hospodářského plánu.

§ 2.

(1) K výrobě léčiv jsou výlučně oprávněny státní a národní podniky výrobní. Výrobou léčiv se nerozumí příprava léčiv pro jejich výdej v drobném (§ 5) na lékařův nebo veterinářův předpis.

(2) Řízení výroby léčiv přísluší s výjimkou uvedenou v odstavci 3 ministerstvu průmyslu.

Ministerstvo zdravotnictví vykonává nad výrobou a dovozem léčiv zdravotní dozor, kterým má býti především zaručena jejich hodnota.

(3) Ministerstvo zdravotnictví může v dohodě s ministerstvem financí vyhláškou v Úředním listě zříditi národní podnik pro výrobu biopreparátů a upraviti v mezích ustanovení § 4 jeho právní poměry a vnitřní organisaci; řízení výroby těchto léčiv náleží ministerstvu zdravotnictví.

(4) Podrobné předpisy k provedení odstavců 1 a 2 vydá nařízením ministr zdravotnictví v dohodě s ministrem průmyslu.

§ 3.

(1) Ministerstvo zdravotnictví organisuje a řídí distribuci všech léčiv. Tuto distribuci provádí národní podnik, který zřídí a jehož právní poměry a vnitřní organisaci upraví v mezích ustanovení § 4 ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvem financí vyhláškou v Úředním listě.

(2) Do národního podniku podle odstavce 1 se začlení části majetkových podstat národních podniků sloužící nebo určené k provozování velkoobchodu s léčivy nebo k provozu lékáren, majetkové podstaty dosavadních ústavních lékáren státu a lékáren Ústřední národní pojišťovny, jakož i majetkové podstaty, které slouží nebo jsou určeny k provozu lékáren a kterých nabyl stát konfiskací nebo jiným způsobem.

(3) Za majetkové podstaty Ústřední národní pojišťovny, začleněné do podniku uvedeného v odstavci 1, přísluší Ústřední národní pojišťovně náhrada; o náhradě platí přiměřeně ustanovení §§ 8 až 10 dekretu presidenta republiky ze dne 24. října 1945, č. 100 Sb., o znárodnění dolů a některých průmyslových podniků, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících (dále jen „dekret").

(4) O začlenění majetku konfiskovaného podle dekretu presidenta republiky ze dne 25. října 1945, č. 108 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy, a o náhradě za tento majetek platí přiměřeně ustanovení § 12, odst. 5 a 6 a § 42 dekretu.

§ 4.

Na národní podniky zřízené podle § 2, odst. 3 a § 3, odst. 1 přejde s převzatými částmi majetkových podstat poměrná část závazků na ně připadajících; o tom, které závazky takto přejdou, rozhodne ministerstvo zdravotnictví v dohodě s příslušným ministerstvem. O právním postavení těchto národních podniků, pracovních a platových poměrech jejich zaměstnanců a osvobození od daní, poplatků a dávek platí přiměřeně ustanovení oddílů III a IV dekretu a vztahují se na ně přiměřeně ustanovení oddílů II až VII zákona ze dne 11. března 1948, č. 51 Sb., o úpravě některých finančních poměrů národních podniků průmyslových a potravinářských, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících.

Část II.

Lékárny.

§ 5.

(1) Výdej léčiv v drobném a jejich příprava k tomuto účelu jsou, pokud není dále stanoveno jinak, vyhrazeny lékárnám.

(2) Mimo lékárny lze vydávat jen léčiva, kterých se užívá i k jiným účelům než léčebným, pokud to stanoví ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvy vnitřního obchodu a výživy vyhláškou v Úředním listě.

§ 6.

(1) Stát provozuje lékárny v rámci národního podniku zřízeného podle § 3.

(2) Povolení ke zřízení lékárny uděluje krajský národní výbor podle směrnic ministerstva zdravotnictví, které obsahují zásady pro vytvoření sítě lékáren.

§ 7.

Lékárnu provozovanou v rámci národního podniku (§ 6) musí osobně vésti odpovědný správce, který

a) je svéprávným československým občanem,
b) má v Československu hodnost magistra farmacie,
c) vykonal po nabytí této hodnosti odbornou činnost v trvání alespoň 3 roků a
d) je způsobilý k řádnému osobnímu vedení lékárny.

Podrobné předpisy vydá nařízením ministr zdravotnictví v dohodě se zúčastněnými ministry.

§ 8.

(1) Fysická osoba, která dne 31. prosince 1949 provozuje lékárnu podle dosavadních předpisů, může ji provozovati nadále jen, jsou-li u ní splněny obdobně podmínky uvedené v § 7.

(2) Oprávnění fysické osoby k provozu lékárny zaniká

a) smrtí oprávněného,
b) vzdáním se oprávnění,
c) odnětím oprávnění.

(3) Krajský národní výbor odejme oprávnění,

a) vyžaduje-li toho změna sítě lékáren,

b) nevyhovuje-li oprávněný některé z podmínek stanovených v § 7, písm. a) až c),

c) je-li oprávněný trvale nezpůsobilý k řádnému osobnímu vedení lékárny,

d) porušil-li závažným způsobem některé z ustanovení tohoto zákona nebo předpisů vydaných na jeho podkladě,

e) byl-li mu pravoplatným trestním rozsudkem zakázán další výkon lékárnického povolání.

(4) K zamezení sociálních tvrdostí, které by mohly vyplynouti z provedení odstavce 3, písm. c), může ministr zdravotnictví stanoviti nařízením výjimky z jeho ustanovení.

§ 9.

(1) V lékárně musí býti každému vydáno podle příslušných předpisů léčivo, zaplatí-li je kupující v hotovosti, nebo má-li býti léčivo vydáno podle předloženého dokladu na účet Ústřední národní pojišťovny, nositele vojenské nemocenské péče nebo nositele péče poskytované podle zákona ze dne 18. července 1946, č. 164 Sb., o péči o vojenské a válečné poškozence a oběti války a fašistické persekuce; bez hotového zaplacení nebo předložení uvedeného dokladu musí býti vydáno jen tehdy, je-li z lékařova (veterinářova) předpisu patrno nebezpečí z prodlení.

(2) Ministerstvo zdravotnictví vydává, mění a doplňuje podle potřeby lékopis, který obsahuje předpisy o druzích, vlastnostech, přípravě, úschově a zkoušení léčiv, která mohou býti v lékárně vydávána, o těch, která musí býti v lékárně trvale v zásobě, jakož i o tom, která léčiva mohou býti vydávána jen na lékařský předpis. Ministerstvo zdravotnictví vyhlásí v Úředním listě, kdy a kde byl lékopis vydán a kdy nabývá účinnosti.

(3) Lékárnická sazba pro léčiva vydávaná v lékárnách se stanoví podle všeobecných předpisů o tvorbě cen.

(4) Ministerstvo zdravotnictví určí v dohodě s ministerstvem vnitřního obchodu vyhláškou v Úředním listě, které léčebné, ošetřovací a diagnostické pomůcky a jiné zdravotnické potřeby lze vydávati v lékárnách a které takové pomůcky a potřeby smějí býti vydávány výhradně v lékárnách.

(5) Ministr zdravotnictví může nařízením pověřiti lékárny dalšími úkoly, k jejichž plnění jsou vybaveny vzhledem k povaze svého hlavního úkolu (§ 5).

§ 10.

(1) Ministr zdravotnictví upraví nařízením způsob provozu lékáren.

(2) Přímý dohled nad lékárnami vykonávají krajské národní výbory; vrchní dozor nad nimi přísluší ministerstvu zdravotnictví.

§ 11.

Oprávnění k provozu lékárny nelze převésti ani propachtovati, ani nemůže býti předmětem exekuce.

Část III.

Přechodná ustanovení.

§ 12.

(1) Dosavadní radikované a volně prodejné lékárny pozbývají této své reálné povahy. Jejich provozovatelé se posuzují jako ostatní osoby, které v den, kdy tento zákon nabývá účinnosti, provozují lékárnu.

(2) Knihovní soud provede na návrh krajského národního výboru s odvoláním na tento zákon v pozemkové knize výmaz reálného práva vztahujícího se k dosavadní radikované lékárně.

§ 13.

(1) Pachtovní poměr, jehož předmětem jest oprávnění k provozu lékárny, zaniká. Ustanovení § 8, odst. 4 platí přiměřeně.

(2) Exekuci, jejímž předmětem jest oprávnění k provozu lékárny, zruší příslušný soud z úřední moci.

(3) Oprávnění k provozu lékárny, na kterou byl před účinností tohoto zákona vyhlášen konkurs, přestává býti součástí konkursní podstaty.

(4) Oprávnění k provozu dosavadních filiálek veřejných lékáren zaniká.

§ 14.

(1) Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s ministerstvy práce a sociální péče a zemědělství vyhláškou v Úředním listě, v jakém rozsahu a za jakých podmínek jsou lékaři a veterináři povinni míti v zásobě, připravovati a vydávati léčiva. Dnem, kdy tato vyhláška nabude účinnosti, zanikne oprávnění k provozu dosavadních domácích (na Slovensku příručních) lékáren lékařů a veterinářů.

(2) Léčebné a ošetřovací ústavy, ambulatoria Ústřední národní pojišťovny (jejích organisačních složek) a veterinární nemocnice a ošetřovny jsou oprávněny míti pro potřeby ošetřovaných příruční sklady léčiv.

§ 15.

Kde a pokud toho bude vyžadovati řádné zásobení pracujících potřebnými léky a kde nebudou splněny podmínky pro zřízení lékárny, mohou býti vydávána léčiva i způsobem uvedeným v § 210, odst. 2 zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 99 Sb., o národním pojištění. Ustanovení § 10, odst. 2 platí přiměřeně.

Část IV.

Závěrečná ustanovení.

§ 16.

Jednání a opomenutí, která se příčí ustanovením tohoto zákona nebo předpisů vydaných na jeho podkladě, se trestají, nejde-li o čin soudně trestný, jako správní přestupky pokutou do 100.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do 6 měsíců nebo oběma těmito tresty. Pro případ nedobytnosti pokuty se zároveň vyměří náhradní trest na svobodě podle míry zavinění do 6 měsíců. Uloží-li se oba tresty zároveň, nesmí trest vězení (uzamčení) spolu s náhradním trestem na svobodě přesahovati 6 měsíců.

§ 17.

Všechna opatření podle tohoto zákona, čítajíc v to dozor, nebo podle předpisů vydaných na jeho podkladě činí ministerstvo zdravotnictví, pokud jde o léčiva, léčebné, ošetřovací a diagnostické pomůcky a jiné zdravotnické potřeby pro účely veterinárního lékařství, v dohodě s ministerstvem zemědělství. Dozor nad výrobou vakcin, ser a diagnostických biopreparátů pro účely veterinárního lékařství, vyráběných v ústavech nebo jiných zařízeních podléhajících ministerstvu zemědělství, náleží tomuto ministerstvu.

§ 18.

(1) Zrušuje se platnost, po případě používatelnost všech předpisů, které odporují tomuto zákonu; zejména se zrušují zákon ze dne 18. prosince 1906, č. 5 ř. z. z r. 1907, kterým se upravuje lékárnictví, a ustanovení XVI. kapitoly zák. čl. XIV/1876, o uspořádání veřejného zdravotnictví.

(2) Pokud nenabudou účinnosti prováděcí předpisy vydané podle tohoto zákona, platí přiměřeně dosavadní prováděcí předpisy, pokud se nepříčí jeho ustanovením; odkazuje-li se v nich na trestní ustanovení předpisů uvedených v odstavci 1, platí ustanovení § 16.

§ 19.

Ustanovení tohoto zákona se nevztahují na lékárny a zařízení, které pro vlastní potřebu zřizuje, provozuje a na které dohlíží vojenská správa.

§ 20.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1950; provede jej ministr zdravotnictví v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
Dr. John v. r.
Zápotocký v. r.
Plojhar v. r.

272.

Zákon ze dne 19. prosince 1949

o řízení výroby a distribuce v oboru působnosti ministra informací a osvěty.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Ministr informací a osvěty se zmocňuje, aby v rámci jednotného hospodářského plánu a v souladu s ním činil v oboru své působnosti, zejména v odvětví výroby polygrafické, knihařské, gramofonové a filmové opatření k řízení výroby a distribuce s výjimkou zahraničního obchodu a to se zřetelem k uspokojení kulturních potřeb pracujícího lidu.

(2) Opatření podle odstavce 1 činí ministr informací a osvěty v dohodě se zúčastněnými ministry, zejména v dohodě s ministrem průmyslu, pokud jde o výrobu, a s ministrem vnitřního obchodu, pokud jde o distribuci, a vyhlašuje je, jsou-li všeobecné povahy, v Úředním listě, po případě v Úředním věstníku.

§ 2.

Jednání a opomenutí, příčící se opatřením učiněným podle tohoto zákona nebo předpisům vydaným podle něho, trestají okresní národní výbory, pokud nejde o čin trestný soudně, pokutou do 100.000 Kčs neb vězením (uzamčením) do 3 měsíců nebo oběma těmito tresty.

Pro případ nedobytnosti pokuty se vyměří náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do 3 měsíců. Uloží-li se oba tresty, nesmí trest vězení (uzamčení) spolu s náhradním trestem za nedobytnou pokutu přesahovati 3 měsíce.

§ 3.

(1) Zrušují se:

a) Zákon ze dne 29. ledna 1947, č. 20 Sb., o povinných výtiscích a vládní nařízení ze dne 25. března 1947, č. 43 Sb., jímž se vydávají podrobné předpisy o odevzdávání povinných výtisků k účelům úředním a studijním,

b) nařízení ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvem veřejných prací ze dne 18. září 1912, č. 191 ř. z., o pořádání veřejných představení kinematografem a nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 1. listopadu 1919, č. 174, o usporiadaní verejných kinematografických predstavení na Slovensku.

(2) Nedotčeny zůstávají veškeré předpisy o působnosti jiných ministerstev, ostatních ústředních úřadů nebo orgánů, zejména:

a) zákon ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb., o obraně státu, a předpisy jej pozměňující a doplňující,

b) dekret presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 109 Sb., o řízení výroby,

c) dekret presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 113 Sb., o úpravě, řízení a kontrole zahraničního obchodu,

d) zákon ze dne 11. března 1948, č. 38 Sb., o Národní bance Československé,

e) zákon ze dne 28. dubna 1948, č. 119 Sb., o státní organisaci zahraničního obchodu a mezinárodního zasilatelství,

f) zákon ze dne 22. února 1949, č. 60 Sb., o hospodářském plánování (plánovací zákon),

g) zákon ze dne 16. června 1949, č. 160 Sb., o vnitřním obchodě.

§ 4.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr informací a osvěty v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Gottwald v. r.
Dr. John v. r.
Zápotocký v. r.
Kopecký v. r.

273.

Zákon
ze dne 19. prosince 1949
o soustavné elektrisaci venkova.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Soustavnou elektrisací venkova podle tohoto zákona se rozumí soustavná výstavba transformačních stanic, sekundárních rozvodných sítí a domovních přípojek, která se ve venkovských místech provádí podle jednotného hospodářského plánu.

§ 2.

K soustavné elektrisaci venkova nepatří výstavba zařízení pro veřejné osvětlení.

§ 3.

(1) Soustavnou elektrisaci venkova provádějí národní energetické podniky jako investoři.

(2) Národní energetické podniky nejsou investory zařízení uvedených v § 2, ani nehradí jejich stavební, provozovací a udržovací náklady.

§ 4.

(1) Soukromí místní účastníci jsou povinni uhraditi 25% nákladů spojených s výstavbou zařízení podle § 1.

(2) Soukromými místními účastníky jsou soukromí majitelé budov, nemovitostí nebo podniků, které lze připojiti v rámci projektované rozvodné sítě.

(3) Pro území poškozená činností okupantů nebo válkou a pro hospodářsky slabé oblasti a místa může krajský národní výbor podle směrnic ministerstva průmyslu vydaných v dohodě s ministerstvy zemědělství a financí povoliti úlevy z ustanovení odstavce 1.

§ 5.

(1) Výši příspěvků jednotlivých soukromých místních účastníků k úhradě části nákladů podle § 4 stanoví okresní národní výbor po slyšení jednotného zemědělského družstva. Přitom dbá, aby drobným a středním zemědělcům a osobám sociálně slabým byly přiznány přiměřené úlevy.

(2) Příspěvky vybere a Fondu znárodněného hospodářství odvede okresní národní výbor nebo jednotné zemědělské družstvo.

(3) Ministerstvo průmyslu může v dohodě s ministerstvem zemědělství upraviti směrnicemi způsob rozvržení příspěvků, jejich vybírání a odvádění.

§ 6.

Zákon ze dne 1. července 1926, č. 139 Sb., o finanční podpoře elektrisace venkova, ve znění zákonů ze dne 28. června 1928, č. 112 Sb., ze dne 22. března 1929, č. 46 Sb., ze dne 18. prosince 1946, č. 235 Sb., a zákon ze dne 27. ledna 1942, č. 12 Sl. z., o podpoře soustavné elektrisace, se zrušují.

§ 7.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1949; provede jej ministr průmyslu v dohodě se zúčastněnými ministry.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.
Kliment v. r.

274.

Zákon
ze dne 19. prosince 1949
o vybírání náhradních přirážek k přímým daním na berní rok 1950.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Náhradní přirážky, vybírané k přímým daním podle § 15, odst. 1 zákona ze dne 20. prosince 1946, č. 249 Sb., ve znění zákona ze dne 20. července 1948, č. 205 Sb., se vyberou také na berní rok 1950.

§ 2.

Ustanovení § 15, odst. 2 zákona č. 249/1946 Sb. neplatí pro berní rok 1950.

§ 3.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr financí.

Gottwald v. r.
Dr. **John** v. r.
Zápotocký v. r.
Kabeš v. r.

275.

Vládní nařízení
ze dne 13. prosince 1949
o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání.

Vláda republiky Československé nařizuje se souhlasem presidenta republiky podle § 42, odst. 1 zákona ze dne 27. října 1948, č. 241 Sb., o prvním pětiletém hospodářském plánu rozvoje Československé republiky (zákon o pětiletém plánu):

Čl. I.

Ustanovení § 1, odst. 1 a 2 a §§ 2 až 9 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1943, č. 14 Sb., o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání, ve znění vyplývajícím z nynějšího právního stavu, platí přiměřeně do 31. prosince 1950.

Čl. II.

Úřady a orgány veřejné správy jsou povinny při provádění ustanovení uvedených v čl. I dbáti cílů a úkolů, které stanoví zákon o pětiletém plánu a předpisy vydané podle něho.

Čl. III.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1950 a platí v českých zemích; provedou je všichni členové vlády.

Zápotocký v. r.

Široký v. r., též za ministra Dr. Clementise
Fierlinger v. r.
Dr. **Ševčík** v. r.
Dr. **Dolanský** v. r.
arm. gen. **Svoboda** v. r.
Dr. **Gregor** v. r.
Nosek v. r.
Kabeš v. r.
Dr. **Nejedlý** v. r.
Dr. **Čepička** v. r.
Kopecký v. r.
Kliment v. r.
Ďuriš v. r.
Krajčír v. r.
Petr v. r.
Dr. Ing. **Šlechta** v. r.
Dr. **Neuman** v. r.
Erban v. r.
Plojhar v. r.
Ing. **Jankovcová** v. r.
Dr. **Šrobár** v. r.

276.

Vládní nařízení ze dne 13. prosince 1949,

kterým se určuje den, jímž se okresní národní výbory ujímají výkonu působnosti ve věcech veřejného vyměřování a mapování.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. IV zákona ze dne 17. listopadu 1949, č. 250 Sb., kterým se mění a doplňuje zeměměřický zákon:

§ 1.

Okresní národní výbory, po případě národní výbory vykonávající jejich působnost, ujímají se výkonu působnosti ve věcech veřejného vyměřování a mapování podle § 4, odst. 2 zákona ze dne 16. dubna 1948, č. 82 Sb., o úpravě působnosti ve věcech veřejného vyměřování a mapování (zeměměřický zákon), ve znění zákona č. 250/1949 Sb., dnem 1. ledna 1950.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1950; provedou je ministři techniky, financí a vnitra v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.
Nosek v. r.
Kabeš v. r.
Dr. Ing. Šlechta v. r.

277.

Vládní nařízení ze dne 20. prosince 1949,

kterým se vydávají některé předpisy o přístrojích na výrobu acetylenového plynu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 41, odst. 2, písm. c) zákona ze dne 27. října 1948, č. 241 Sb., o prvním pětiletém hospodářském plánu rozvoje Československé republiky (zákon o pětiletém plánu), a podle § 74a), odst. 1 živnostenského řádu a podle § 102, odst. 6 živnostenského zákona:

§ 1.

(1) Přetlak plynu v přístrojích na výrobu acetylenového plynu nesmí u přístrojů pro osvětlování přesahovati 0,1 atmosféry, u přístrojů pro zvláštní technické účely 1,5 atmosféry.

(2) Přístroje na výrobu acetylenového plynu pro zvláštní technické účely musí, pokud jde o jejich pevnost, odpovídati použitému přetlaku. Každý přístroj musí býti opatřen nejméně jedním spolehlivě účinkujícím pojišťovacím ventilem a manometrem, na němž je červenou nesmazatelnou čárkou vyznačen nejvyšší dovolený provozní přetlak, jakož i normalisovaným nástavcem pro kontrolní manometr. Výrobce je povinen před započetím výroby těchto přístrojů předložiti ve dvojím vyhotovení Technickému dozorčímu spolku, na Slovensku příslušnému krajskému národnímu výboru, k přezkoušení výpočet jejich pevnosti doložený výkresem.

(3) Před použitím musí býti každý přístroj na výrobu acetylenového plynu pro zvláštní technické účely u výrobce podroben zkoušce vodním tlakem, který je nejméně o jednu atmosféru větší než provozní přetlak. Zkouška vodním tlakem musí býti u uživatele opakována nejméně každých pět let. Mimo to musí býti přístroj podroben u uživatele nejméně jednou za dva a půl roku vnitřní prohlídce. Zkoušky a vnitřní prohlídky provádí Technický dozorčí spolek, na Slovensku příslušný krajský národní výbor; výsledky tlakových zkoušek a vnitřních prohlídek zapisuje do certifikátu, který vystaví a dodá výrobci přístroje.

§ 2.

Přístroje na výrobu acetylenového plynu pro zvláštní technické účely, u nichž přetlak přesahuje 0,5 atmosféry a které jsou již v provozu, musí býti do šesti měsíců od počátku účinnosti tohoto nařízení podrobeny tlakové zkoušce podle § 1, odst. 3.

§ 3.

Ustanovení § 25 ministerského nařízení ze dne 10. září 1912, č. 185 ř. z., o výrobě a užívání acetylenu a o oběhu karbidu, a § 25 vládního nařízení ze dne 26. května 1925, č. 123 Sb., o výrobě a užívání acetylenu, jakož i o obchodu s karbidem, se zrušují.

§ 4.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. února 1950; provede je ministr průmyslu.

Zápotocký v. r.
Kliment v. r.

278.

Vládní nařízení ze dne 29. listopadu 1949,

kterým se upravuje výše některých náhrad podle zákona o náhradách cestovních, stěhovacích a jiných výdajů.

Vláda republiky československé nařizuje podle § 3, odst. 3, § 5, odst. 1 a 2 a § 7, odst. 1 zákona ze dne 14. října 1949, č. 234 Sb., o náhradách cestovních, stěhovacích a jiných výdajů (dále jen „zákon"):

§ 1.

(1) Stravné nesmí přesahovat za každý celý den pracovní cesty částku 130 Kčs.

(2) Nocležné nesmí přesahovat za každou noc pracovní cesty částku 70 Kčs. Nestačí-li nocležné k úhradě nutného výdaje za přiměřené ubytování, nahradí se tento výdaj v prokázané výši.

§ 2.

(1) Přídělné nesmí přesahovat po dobu prvních 14 dnů nejvyšší částku stravného a nocležného, po této době u ženatých a jim na roveň postavených 120 Kčs, u ostatních osob 70 Kčs denně. Koho je stavět na roveň ženatým, stanoví prováděcí předpisy podle § 10 zákona.

(2) Příplatek na stravu poskytovaný místo přídělného osobě přechodně přidělené při denním návratu do bydliště nesmí přesahovat částku 35 Kčs denně.

§ 3.

Odlučné nesmí přesahovat po dobu prvních 14 dnů nejvyšší částku stravného a nocležného, po této době 120 Kčs denně.

§ 4.

Toto nařízení nabude účinnosti dnem, kterým nabude účinnosti zákon; provedou je všichni členové vlády.

Zápotocký v. r.

Široký v. r.	**Kopecký** v. r.
Fierlinger v. r.	**Kliment** v. r.
Dr. Ševčík v. r.	**Duriš** v. r.
Dr. Dolanský v. r.	**Krajčír** v. r.
Dr. Clementis v. r.	**Petr** v. r.
arm. gen. Svoboda v. r.	**Dr. Ing. Šlechta** v. r.
Dr. Gregor v. r.	**Dr. Neuman** v. r.
Nosek v. r.	**Erban** v. r.
Kabeš v. r.	**Plojhar** v. r.
Dr. Nejedlý v. r.	**Ing. Jankovcová** v. r.
Dr. Čepička v. r.	**Dr. Šrobár** v. r.

Administrace: Praha III, Tržiště č. 9. — Telefon 459-41 až 43. — Účet pošt. spoř. č. 40.564. — Roční předplatné Kčs 300.—. Frankované reklamace se uznávají jen dojdou-li do 28 dnů po vydání (zaplacení) reklamované částky (Sbírky). Novinová sazba povolena poštovním ředitelstvím v Praze č. 109.705/IIIa 1939. — Dohlédací poštovní úřad Praha 022. Tiskne Státní tiskárna v Praze.